

סדר הקידוש כמנהג ק"ק קטלוניא

נטיל ידיו ומברך על נטילת ידים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו

וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:

ומזוּגין לו בוס של יין ומקדש:

וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל־מְלֶאכֶתוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ
שָׁבַת מְכַל־מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר־בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

סברי מרגן

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְרָצָה בְּנוֹ . וְשָׁבַת קִדְּשׁוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן הִנְחִילָנוּ
זְכוּר לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית . כִּי יוֹם זֶה תְּחִילַת מִקְרָאֵי קִדְּשׁ זָכֹר
לְיִצְיַאת מִצְרַיִם . כִּי בְּנוֹ בְּחֵרֶת וְאוֹתָנוּ קִדְּשָׁתָּ מִכָּל הָעַמִּים .
וְשָׁבַת קִדְּשָׁךְ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן הִנְחִילָתָנוּ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ

הַשַּׁבָּת:

חייב אדם לבצוע על שתי בכרות בשבת וביום טוב מאי טעמ' לקטיו לחם משנה תת' ותניא במכילתא
ששת ימים תלקטוהו וביום שבת לא יהיה בו . למדנו למן שלא היה יורד בשבת . ימים טובים
מנין ת"ל שבת לא יהיה בו . פי בכל יום הנקרא שבת לא יהיה בו המן . למדנו שלא היה יורד המן
לא בשבתות ולא בימים טובים . וכל שעוה שמבקש לסעוד חייב בלחם משנה אע"פ שאינו חייב
אלא בשלש סעודות . ובמחלקת בני מזרח שבוצעין על שתי בכרות בשבת . ואנשי מערב אין בוצעין
אלא אחת שלא להעיט כבוד ערב שבת בשבת: יאחזו שתי בכרות בידיו ויאמר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ:

קידושא רבה

מקדש על השלחן קדושא רבה זהו בורא פרי הגפן. וקורא אותו גדול לפי שהוא ראשון לכל הברכות דהוא ברכת הנהנין. וכן מציינו תרומה גדולה תרי ממאה והלא תרומת מעשר גדולה הימנה שהיא אחת מעשרה. וכן את בגדי עשו בנה הגדול. והלא ביהר נולדו אלא שגולד ראשון.. שלש סעודות נהגו להשלימין במנחה וסמכו לה בפסחים ארבעה עשר שחל להיות בשבת מבערין הכל ומשיירין מזון שתי סעודות. אבל לא שלשה מפני איסור החמץ משש שעות ולמעלה. והצרפתים משלימין אותן בשחרית ברבוי התבשילין או בקנחה סעודה. וכתב רבנו יעקב מ"ס דנשים חייבות בשלש סעודות דאף הם לקטו לחם משנה. ירושלמי: פרק אלו קשרים. ר' חגי משום ר' לא נתנו ימים טובים לישראל אלא לאכילה ושתיה ועל ידיה שהפה טורח התיירו לו לעסוק בתורה. ר' יוחנן אמ' לא ניתנו שבתות אלא לעסוק בתורה אבל כתוב אחד אומ' שבת הוא לי'. וכתו' אחד אומ' עצרת לי'. וכתו' שבת היא לכם חלקהו חלק לכם והלק לתורה.. נהגו הקדמונים לקיים שלש סעודות להפסיק בין סעודה לסעודה בשחרית ופורסין מפה ומברכין ברכת המזון. ויש מי שקם מן השולחן והולך חוץ לבית לטייל או בתוך הבית או קורא פרק אחד ויפה הוא המנהג:

וילך לו לביתו לשלום. ונוטל ידיו ומברך על נטילת ידים:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:**

ובעוד שמכנינין לו המאכל להביאו אומ' בנועם שני מזמורים אלו אם ירצה:

**מְזֻמָּר לְדוֹד יְיָ רְעִי לֹא אֶחְסֵר: בְּנֵאוֹת דָּשָׁא יִרְבִּיעַנִי עַל־מִי
מְנַחֹת יְנַהֲלֵנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבָב יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי־צֶדֶק לְמַעַן
שְׁמוֹ: גַּם כִּי־אֵלֶךְ בְּגֵיא צְלָמוֹת לֹא־אִירָא רַע כִּי־אַתָּה עִמָּדִי
שִׁבְטֶךָ וּמִשְׁעֲנֶנְךָ הַמָּה יִנְחַמְנִי: תַעֲרָךְ לִפְנֵי | שְׁלַחַן נֶגֶד צַרְרֵי
דְּשִׁנְתָּ בִשְׁמֹן רֵאשִׁי כּוֹסֵי רוּיָה: אֵךְ | טוֹב וַחֲסֵד יִרְדְּפוּנִי כָּל־יְמֵי
חַיִּי וְשַׁבְּתִי בְּבֵית־יְיָ לְאַרְךָ יָמִים:**

**לְדוֹד מְזֻמָּר לִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבֵּל וַיֵּשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא
עַל־יָמִים יְסֻדָּה וְעַל־נְהָרוֹת יְכוּנְנָה: מִי־יַעֲלֶה בַּהַר־יְיָ
וּמִי־יָקוּם בְּמִקּוֹם קִדְּשׁוֹ: נָקִי כַפַּיִם וּבֵר־לֵבָב אֲשֶׁר | לֹא־נִשְׂא**

לִשְׂוֹא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וְצַדִּיקָה
מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דֹּר דִּרְשׁוּ מִבְּקָשֵׁי פִּנְיְךָ יַעֲקֹב סֵלָה: שְׂאוּ
שְׁעָרִים | רֵאשִׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי
זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְיָ עֲזוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים |
רֵאשִׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה
מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

ואומר גם כן פסוקים אלו מתהלים מזמור ק"ד:

מִצְמִיחַ חֲצִיר | לְבַהֲמָה וְעֵשֶׂב לְעֹבְדַת הָאָדָם לְהוֹצִיא
לֶחֶם מִן־הָאָרֶץ: וַיִּיזן | יִשְׂמַח לְבַב־אֲנוּשׁ לְהַצְהִיל
פָּנִים מִשְׁמֵן וְלֶחֶם לְבַב־אֲנוּשׁ יִסְעֵד: יִשְׁבְּעוּ עֵצֵי יְיָ אֲרָזֵי לְבָנוֹן
אֲשֶׁר נָטַע: אֲשֶׁר־שָׂם צִפְרִים יִקְנְנוּ חֲסִידָה בְרוּשִׁים בֵּיתָה:
הָרִים הַגְּבוּהִים לִיעֲלִים סְלַעִים מַחֲסֶה לְשִׁפְנִים: עֲשֵׂה יָרַח
לְמוֹעֲדִים שְׁמֵשׁ יָדַע מְבוֹאוֹ: תִּשְׁתַּחֲשֹׁךְ וַיְהִי לַיְלָה בּוֹ־תִרְמַשׁ
כָּל־חֵיתוֹ־יַעַר: הַכְּפִירִים שֹׁאֲגִים לְטָרֶף וּלְבִקֵּשׁ מֵאֵל אֲכָלִם:
תִּזְרַח הַשְּׁמֵשׁ יֵאֱסֹפּוֹן וְאֵל־מְעוֹנָתָם יִרְבְּצוּן: יֵצֵא אָדָם לְפַעֲלוֹ
וְלַעֲבֹדָתוֹ עַד־יַעֲרֹב: מִהֲרִבּוֹ מַעֲשִׂיךָ | יְיָ כָּלִם בְּחַכְמָה עֲשִׂיתָ
מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנְךָ: זֶה | הַיָּם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדַיִם שִׁסְרַמְשׁ וְאִין
מִסְפָּר חַיּוֹת קִטְנּוֹת עַם־גְּדֵלוֹת: שֵׁם אֲנִיּוֹת יִהְלִכּוּן לְוִיתָן זֶה־
יִצְרַת לְשַׁחֲקֵבּוֹ: כָּלִם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתַת אֲכָלִם בְּעַתּוֹ: תִּתֵּן
לָהֶם יִלְקִטּוּן תִּפְתַּח יָדְךָ יִשְׁבְּעוּן טוֹב: תִּסְתִּיר פִּנְיְךָ יִבְהַלּוּן
תִּסַּף רוּחַם יִגּוּעוּן וְאֵל־עִפְרָם יִשׁוּבוּן: תִּשְׁלַח רוּחְךָ וּבְרָאוּן
וְתַחֲדַשׁ פְּנֵי אֲדָמָה: יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו:

הַמִּבֵּיט לָאָרֶץ וְתִרְעַד יַנַּע בְּהַרִים וַיַּעֲשֶׂנוּ: אֲשִׁירָה לַיָּהּ בְּחַיֵּי
אֲזַמְרָה לַאֱלֹהֵי בְּעוֹדַי: יַעֲרֹב עָלָיו שִׁיחֵי אָנֹכִי אֲשַׁמְחָה בַּיָּהּ:
יִתְמוּ חַטָּאִים | מִן־הָאָרֶץ וְרִשְׁעִים | עוֹד אֵינָם בְּרַכֵּי נַפְשֵׁי אֶת־יָהּ
הַלְלוּ־יָהּ:

ומוזגין לו כוס של יין ואומר:

וְשִׁמְרוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם
בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹתָהּ הוּא לְעֹלָם כִּי־
שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יָהּ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שָׁבַת וַיִּנָּפֵשׂ:

סברי מרגן

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:

ישותין ומשימין לפניו המאכל ומברך על שתי ככרות המוציא והטעם שמברך על שתי ככרות מפני
שהוא זכר למן כי לקטנו לחם משנה שני העומר ביום הששי לצורך השבת:

חייב אדם לבצוע על שתי ככרות בשבת וביום טוב מאי טעמ' לקטנו לחם משנה תת' ותניא במכילתא
ששת ימים תלקטוהו וביום שבת לא יהיה בו . למדנו למן שלא היה יורד בשבת . ימים טובים
מנין ת"ל שבת לא יהיה בו . פי' בכל יום הנקרא שבת לא יהיה בו המן . למדנו שלא היה יורד המן
לא בשבתות ולא בימים טובים . וכל שעשה שמבקש לסעוד חייב בלחם משנה אע"פ שאינו חייב אלא
בשלוש סעודות . ובמחלקת בני מזרח שבוצעין על שתי ככרות בשבת . ואנשי מערב אין בוצעין אלא
אחת שלא להעיש כבוד ערב שבת בשבת:

יאחזו שתי ככרות בידיו ויאמר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמוֹצִיא לָחֶם מִן הָאָרֶץ:

ואוכלין סעודתן ואחר כך נוטל ידיו ומברך ברכת המזון: